

Aagaard (KF):

Ved førstebehandlingen i sidste uge af SF's beslutningsforslag nr. B 29 om bortfald af opkrævning af renteaftgift for indkomstårene 1987 og 1988 afviste vi at give støtte til gennemførelse af dette forslag.

Jeg skal ikke nærmere gå ind i den polemik, som hr. Stavad lagde op til om forløbet, men vi afviste bl.a. dette forslag med bemærkningen om, at vi udtrykte beundring for det mod, den borgerlige regering i 1986 havde udvist til at gøre op med flere årtiers samfundspræmiering af det lånefinansierede privatforbrug. Denne præmiering, sagde vi videre, har placeret os som et af verdens mest skatteplagede folk og bragt vor nation på afgrundens rand, en situation, som regering efter regering har været enige om skulle stoppes, men som ingen havde haft mod til at stoppe. Det havde man ikke mindst, fordi man vidste, det ville være dundrende upopulært, og fordi man frygtede, at overgangen ville blive kaos. Som sagt kom der endelig i 1986 politikere, der turde tage skeen i den anden hånd, og derfor fik vi gennemført denne samfundsmæssigt set rigtigste og klogeste afgift, en dansk regering nogen sinde har udskrevet. Vi glæder os over, at den definitivt har været med til at gøre op med danskernes gældsætning og bragt os i den situation, at vi har fået en stor vækst i opsparingen, en vækst, som vi i høj grad har brug for.

Det var bemærkninger, som vi i dag, hvor vi behandler ophævelsen af afgiften, bestemt ikke fortryder. Vi er stadig væk af den opfattelse, at det var nødvendigt at gennemføre denne lov for at dæmme op for den forbrugsekspllosion, der på dette tidspunkt i høj grad var til skade for vor betalingsbalance.

Men vi er også af den opfattelse, at denne lov, som vel har været en af de mest omtalte og en af de mest udskældte, har haft sin virkning og bidraget til forståelsen hos danskerne for, at det nu er værdifuldt, at man sparer op i stedet for at gældsætte sig.

Derfor kan man selvfølgelig alligevel godt i dag stille sig det spørgsmål, om tidspunktet nu er det rette til at ophæve denne lov, men beslutningen er truffet, og vi har tillid til, at de gennemførte begrænsninger i skattereformen af rentefradragets værdi fortsat har en sådan betydning, at man i dag i hvert fald betænker sig en ekstra gang, før et nyt forbrugslån optages.

Vi vil alligevel gerne fra Det Konservative Folkepartis side for at imødegå nye indgreb på dette område og forebygge en eventuel ny ekspllosion i privatforbruget stærkt opfordre regeringen til at komme frem med det tidligere bebudede forslag om en præmiering af opsparing. Vi tror, det er meget afgørende, at der fortsat skabes tro og tillid til opsparingen, og ikke mindst at det kan betale sig. Derfor skal vor opfordring være, at vi nu følger en positiv udvikling op, som er skabt af den upopulære, men effektive renteaftgift.

Vi kan altså støtte regeringens forslag, og vi afviser Socialdemokratiets. Jeg skal kun til Socialdemokratiets forslag erklære mig enig i et enkelt afsnit i Socialdemokratiets bemærkninger til forslaget, nemlig de store omkostninger, der har været ved administrationen af denne lov.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Hr. Aagaard udtrykte beundring for det mod, der blev udvist i 1986 ved at indføre denne lov. Jeg vil godt spørge hr. Aagaard, om vi ikke kan blive enige om, at det er godt med mod, men hvis man kan kombinere modet med en lille bitte smule klogskab, er det vel ikke så ringe endda.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Aagaard, om det nu ikke havde været klogt, om man i 1986 og i den videre debat, der har været konstant om denne lovgivning, havde lyttet til Socialdemokratiet og andre praktiske folk, som lader sig forvirre af kendsgerninger, og fået en løsning, som ikke bare havde et godt og fornuftigt sigte, det er jeg enig i den har haft, men også kunne administreres. Er hr. Aagaard ikke også enig i, at ud over, at man altid kan diskutere, hvor meget dette har givet af lånebegrænsning, det kan aldrig måles, har det i hvert fald haft en meget stor skadevirkning på borgernes opfattelse af, hvad det er for en lovgivning, politikerne jasker igennem her i huset, og at det derfor har været med til at øge den tillidskløft, som vi desværre ind imellem kan konstatere imellem det, der foregår her i huset, som har betydning for borgerne, og det, som borgerne oplever ude i deres hverdag?

Jeg vil måske spørge hr. Aagaard, om ikke det giver hr. Aagaard bekymringer, at Folketinget i øjeblikket er i gang med at gentage sean-